

Nejdůležitější je, aby práce bavila

25.8.2024 - | Vysoká škola chemicko-technologická v Praze

Ing. Dana Poláchová se chemii začala věnovat během studií na VŠB - TUO.

Po jejím absolvování pracovala v laboratořích firmy Ecochem, a.s. (dnes ALS Czech Republic). Později ve firmě Chromservis s.r.o. kromě poradenské činnosti spolupracovala i na přípravě workshopů a seminářů. Po rodičovské dovolené začala působit jako manažerka evropských projektů na Ústavu učitelství chemie a humanitních věd na VŠCHT Praha (Projekty EDURO a INSPEC). Také se zde začala podílet na organizaci Národních kol Chemické olympiády a později i 50. ročníku Mezinárodní chemické olympiády. Byla hlavní organizátorkou projektu AmgenTeach - podpora učitelů přírodních věd, díky němuž mj. vznikla Podzimní škola učitelů chemie. Ve školním roce 2022/2023 byl spuštěn projekt Učitelé učí učitele, jehož součástí jsou Chemická centra VŠCHT Praha. V současné době již pracuje 15 center napříč Českou republikou a Dana spolu s kolegy zajišťuje jejich komplexní podporu a organizaci.

Proč jste se rozhodla studovat chemii?

Chemie mě celkem bavila už na základní škole. Původně jsem se chtěla věnovat technologii vody a zajímala jsem se o ekologii, později během studia mě zaujala spíše analytická chemie a v tomto oboru jsem si našla i práci v soukromé firmě.

Mohla byste nám prosím říct, čím se zabýváte?

Dalo by se říci, že nejbližší mé práci je zařazení projektový manažer, na našem Ústavu učitelství chemie a humanitních věd se věnuji projektům, zaměřeným na rozvoj vzdělávání v chemii na základních a středních školách. Aktuálně ten největší projekt je 3U /učitelé učí učitele/, který sdružuje 4 menší projekty Podzimní škola, Chemická centra, Junior club a newsletter pro učitele Inspirace.

Co Vás k této problematice přivedlo? Proč je podle vás důležité se jí věnovat?

Pro mě je inspirující a zároveň velmi důležitý kontakt s lidmi a komunikace s nimi. Lidé kolem projektů, do kterých jsem zapojena, jsou nadšenci ve svém oboru, kteří předávají své zkušenosti dál.

Co vás na vaší práci nejvíc baví? Z čeho máte největší radost?

Vlastně to vyplývá z předchozí otázky (a odpovědi). Setkávání s lidmi, kteří svou práci dělají rádi a jak nejlépe umí, snaží se v ní dále zlepšovat a zároveň mají chuť podporovat kolegy a dělit se s nimi o své zkušenosti (a to ve svém volném čase), je opravdu inspirativní a naplňující. A právě to mě utvrzuje v tom, že taky moje práce má smysl: mohu přispět k tomu, aby se učitelům pracovalo dobře.

Vnímáte nějaké proměny akademického prostředí?

Musím říct, že za dobu svého působení se mi v akademickém prostředí vždy dobře pracovalo, protože jsem měla štěstí na lidi, kteří mě obklopují, a na spolupracující prostředí nejen u nás v ústavu ale i s jinými odděleními.

Jedné změny, která mě mrzí, jsem si všimla: když jsem na VŠCHT nastoupila, kdykoli jsem šla po chodbách, lidé se navzájem zdravili. Ať už to byli studenti čekající v hloučcích před učebnami nebo

zaměstnanci. Tento milý zvyk se dost vytratil. Mám pocit, že se to stalo návratem po Covidu. Jako bychom se všichni navzájem odcizili. Bylo by hezké, kdybychom se k němu dokázali vrátit. Přijde mi, že taková drobnost hodně prostředí zlidšťuje.

Setkala jste se někdy s předsudky, že jste žena?

Vzhledem k tomu, že jsem začala pracovat v polovině 90. let, kultura pracovních vztahů byla někde jinde, než je dnes. To znamená, že jsem se s určitými předsudky a předpojatostmi setkala. Zejména jsem jako bezdětná slýchávala, že jsem neperspektivní, protože budu mít děti a odejdu na mateřskou. U dalšího zaměstnavatele byla ovšem šéfovou žena, která si patrně prošla sama tímto stereotypním nahlížením na zaměstnankyně a na tomto pracovišti byly díky ní nastaveny standardy k ženám s malými dětmi vstřícněji, než je i dnes běžné.

Nastavení práce a soukromého života ve vědeckém prostředí je dnes velké téma. Pociťovala jste Vy sama nějaké překážky, nebo naopak podporu při sladění pracovního a rodinného života?

Především mám velké štěstí, že má pro mou práci pochopení manžel a péči o děti jsme si rozdělili. Rozhodně ale musím říct, že mi moje pracoviště umožnilo zapojení se do pracovního procesu tak, jak mi to vyhovovalo i v době rodičovské dovolené, kdy jsem pracovala na smlouvu na projektu zaměřeném na návrat žen do pracovního procesu po rodičovské dovolené. Mohu tedy říct, že moje pracoviště opravdu vychází ženám vstříc, co se týče sladění pracovních a soukromých povinností.

Ještě bych se vrátila k tématu postavení žen. Na VŠCHT stále není mnoho žen ve vedoucích pozicích a v rozhodovacích orgánech. Proč myslíte, že tomu tak je?

No, mohu mluvit jen za sebe a kolegyně, se kterými jsem se o tom bavila. V podstatě jsme se shodly, že ženy nemají takovou potřebu zastávat vedoucí pozice. Baví nás ta konkrétní práce, kterou děláme a jak jsem si už zkusila ve firmě ve vedoucí pozici, pokud se má člověk věnovat vedení lidí, nemá pak už tolik času na vlastní práci. Pak je tu ještě jiná okolnost: ženy možná nemají takový problém s tím naplňovat a realizovat vize někoho jiného.

Co byste na závěr vzkázala nebo poradila mladým ženám nebo studentkám, které jsou úplně na počátku své vědecké dráhy anebo o vědecké profesi teprve uvažují?

Nejdůležitější je, aby je práce bavila. Potom druhá podstatná věc je kolektiv, ve kterém pracují. Když tyhle dvě věci nefungují, tak člověka práce vyčerpává a nedává mu smysl.

<https://www.vscht.cz/popularizace/rozhovory/dana-polachova-nejdulezitejsi-je-aby-prace-bavila>